

הלכות עבודת יום הכפורים פרק ב

א. כל מעשה התמידין והמוספין שליום זה עושה אותן כוהן גדול, והוא לבוש בגדי זהב; ועבודות המיוחדות ליום זה, בבגדי לבן. ועבודה המיוחדת ליום זה הוא מעשה הפר שלכוהן גדול, ושני השעירים שאחד מהן שעיר המשתלח, והקטרת הקטרת בקדש הקדשים: כל אלו, בבגדי לבן הם נעשים.

ב. כל עת שישנה הבגדים, ופושט בגדים וילבש בגדים אחרים טעון טבילה, שנאמר "ופשט את-בגדי הכד . . . ורחץ את-בשרו במים במקום קדוש, ולבש את-בגדיו" (ויקרא טז, כג-כד); וחמש טבילות ועשרה קדושין, טובל כוהן גדול ומקדש בו ביום.

ג. פיצד: בתחלה פושט בגדי חל שעליו, וטובל; ועולה, ומסתפג, ולובש בגדי זהב, ומקדש ידיו ורגליו. ושוחט את התמיד, ומקטיר קטרת שלשחר שלכל יום, ומטיב הנרות; ומקטיר אברי התמיד עם החבתין והנסכים, ומקריב הפר ושבעה כבשים שלמוסף היום.

ד. ואחר כך מקדש ידיו ורגליו, ופושט בגדי הזהב, וטובל; ועולה, ומסתפג, ולובש בגדי לבן, ומקדש ידיו ורגליו. ועובד עבודת היום כלה הודוין, עם ההגדלה, וזריקת הדמים בפנים, והקטרת הקטרת בקדש הקדשים; ומוסר השעיר למשלח אותו לעזאזל, ומוציא אמורי הפר והשעיר הנשרפין, ומוסר שארן לשרפה.

ה. ואחר כך מקדש ידיו ורגליו, ופושט בגדי לבן, וטובל; ועולה, ומסתפג, ולובש בגדי זהב, ומקדש ידיו ורגליו. ומקריב שעיר החטאת שלמוסף היום, ואילו ואיל העם, והם עולות; ומקטיר אמורי פר ושעיר הנשרפין, ומקריב תמיד שלבין הערבים. ואחר כך מקדש ידיו ורגליו, ופושט בגדי זהב, וטובל; ועולה, ומסתפג, ולובש בגדי לבן, ומקדש ידיו ורגליו. ונכנס לקדש הקדשים, ומוציא משם את הכף ואת המחטה.

ו. ואחר כך מקדש ידיו ורגליו, ופושט בגדי לבן, וטובל; ועולה, ומסתפג, ולובש בגדי זהב, ומקדש ידיו ורגליו. ומקטיר קטרת שלבין הערבים שלכל יום, ומטיב את הנרות בין הערבים. ומקדש ידיו ורגליו, ופושט בגדי זהב, ולובש בגדי חל, ויוצא.

ז. כל הטבילות האלו והקדושין כלן במקדש, שנאמר "ורחץ את-בשרו במים במקום קדוש" (ויקרא טז, כד): חוץ מטבילה ראשונה שהוא רשאי לטבל אותה בחל, שאינה אלא להוסיף כונתו שאם יזכר טמאה ישנה שבידו, יפרש ממנה בטבילה זו לשמה. וכל כוהן שלא טבל, בין בגדים לבגדים, או שלא קדש, בין בגד לבגד, ובין עבודה לעבודה, ועבד עבודתו כשרה.

ח. היה כוהן גדול זקן או חולה, מלבנין עששיות שלברזל באש מבערב, ולמחר מטילין אותן למים, כדי להפיג צנתן שאין שבת במקדש; או מערבין מים חמין במי המקנה, עד שתפוג צנתן.

ט. בכל יום, כוהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הכיור כשאור הפהגנים; והיום, מקדש מקתון שלזהב משום כבודו. בכל

יום, הכוהנים עולים במזרחו שלִכְכֹּשׁ וַיִּוְרְדִין בַּמַּעֲרָבוֹ; וְהַיּוֹם,
עולים באִמְצַע וַיִּוְרְדִין בְּאִמְצַע לִפְנֵי כוֹהֵן גָּדוֹל כְּדִי לְהַדְרוֹ.

י. בְּכָל יוֹם, מִי שֶׁזָּכָה בַּמַּחֲתָה, חוֹתֶה בַּמַּחֲתָה שֶׁלִּכְסָף, וּמַעֲרֶה
הָאֵשׁ לַמַּחֲתָה שֶׁלְּזָהָב; וְהַיּוֹם, חוֹתֶה כוֹהֵן גָּדוֹל בַּמַּחֲתָה
שֶׁלְּזָהָב, וּבִה נִכְנָס לְהִיכָל שְׁלֹא לִיַּגְעוּ בְּתוֹסַפַּת עֲבוּדָה. וְכֵן
מַחֲתֶה שֶׁלְּכָל יוֹם, מַחֲזִקֶת אַרְבַּעַת קַבִּין; וְשְׁלִישִׁים, שְׁלֹשֶׁת קַבִּין.
וּבְכָל יוֹם, הֵיטָה כְּבֻדָּה; וְהַיּוֹם, קֵלָה. וּבְכָל יוֹם, יָדָה קֶצֶרָה;
וְהַיּוֹם, אֲרוּכָה כְּדִי לְהַקְלֵל עַל כוֹהֵן גָּדוֹל, שְׁלֹא יִיגַע.

יא. בְּכָל יוֹם, הָיוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ שְׁלוֹשׁ מַעֲרֻכּוֹת שְׁלֹאֵשׁ; וְהַיּוֹם,
הָיוּ שֵׁם אַרְבַּע מוֹסִיפִין מַעֲרָכָה, כְּדִי לְהַדִּיר הַמִּזְבֵּחַ וּלְעֹטְרוֹ.

יב. זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה "וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדַת בֵּיתוֹ, וּבַעֲדַת כָּל־קֹהֶל
יִשְׂרָאֵל" (ויקרא טז, יז) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ, שֶׁזֶה וְדוּי דְּבָרִים.
נִמְצָאתָ לְמַד שֶׁהוּא מִתְּנֻדָּה בְּיוֹם זֶה, שְׁלוֹשָׁה וְדוּיִין: אֶחָד עַל
יְדֵי עֲצָמוֹ תַּחֲלָה, וְדוּי שְׁנִי עַל יְדֵי עֲצָמוֹ עִם שְׂאֵר הַכוֹהֲנִים
וּשְׁנִיָּהֶם עַל פֶּר הַחֲטָאת אֲשֶׁר לוֹ; וְהַיּוֹדוּי הַשְּׁלִישִׁי עַל יְדֵי כָּל
יִשְׂרָאֵל, עַל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וּמִזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם בְּכָל וְדוּי מֵהֵן,
שְׁלוֹשָׁה פְּעָמִים.

יג. כִּיצַד הוּא אוֹמֵר: אֲנִי ה' חֲטָאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי לִפְנֶיךָ;
אֲנִי ה' כִּפֹּר נָא לְחַטָּאִים וּלְעֻוְנוֹת וּלְפִשְׁעִים, שְׁחַטָּאתִי
וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי . . . : שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי־בְיוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם,
לְטַהֵר אֶתְכֶם: מִכָּל, חַטָּאתֵיכֶם, לִפְנֵי ה', תִּטְהָרוּ" (ויקרא טז, ל).
הָרִי שְׁלוֹשָׁה פְּעָמִים, הַזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם; וְכֵן בְּכָל וְדוּי מֵהֵן.

יד. וְכִשְׁהוּא נוֹתֵן אֶת הַגּוֹרֵל עַל שְׁעִיר הַחֲטָאת, אוֹמֵר לֵה'
חֲטָאת; נִמְצָא מִזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם בְּיוֹם זֶה, עֲשָׂרָה פְּעָמִים. וּבְכָל־
הוּא מִזְכִּיר כְּכֹתְבוֹ, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ. בְּרֹאשׁוֹנָה, הִיָּה מִגְבִּיָּה
אֶת קוֹלוֹ בַּשֵּׁם; כִּיּוֹן שָׂרְבוּ פְּרוּצִין, חָזְרוּ לֵאמֹרוֹ בְּקוֹל נְמוּד,
וּמִבְּלִיעוֹ בְּנַעֲיֻמוֹת, עַד שֶׁלֹּא יִכִּירוּ בּוֹ אֶפְלוֹ חֲבֵרֵי הַכוֹהֲנִים.

טו. כָּל הַכוֹהֲנִים וְהָעַם הָעוֹמְדִין בַּעֲזָרָה, כִּשְׁהֵן שׁוֹמְעִין אֶת
הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ יוֹצֵא מִפִּי כוֹהֵן גָּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה, כּוֹרְעִין
וּמִשְׁתַּחֲוִין, וְנוֹפְלִין עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִין בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי שֵׁם ה', אֶקְרָא: הָבוּ גִדְל, לֵאלֹהֵינוּ"
(דברים לב, ג).

טז. וּבְשִׁלְשֶׁת הַיּוֹדוּיִין, הִיָּה מִתְכַּוֵּן לֵגְמֹר אֶת הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְּבָרְכִין,
וְאוֹמֵר לָהֶן, תִּטְהָרוּ; וְכָל הַיּוֹם, כִּשְׁר לְוִדּוּי יוֹם הַכַּפּוֹרִים וּלְוִדּוּי
הַפָּרִים הַנִּשְׂרָפִים.